

N:o 19.

Af Herr **A. Helander**: Med förslag till förändrad lydelse af Kongl. kungörelsen den 18 Augusti 1871, i hvad samma kungörelse afser geometriska kartors beläggande med stämpladt papper.

Enligt gällande förordning om stämpelpapper skola geometriska kartor, utgifna af general-landtmäteri-kontoret och landtmätarne, beläggas med stämpladt papper till belopp af:

20 öre för hvarje helt mantal,

15 öre för mantal understigande ett helt, ned till $\frac{3}{4}$, samt

10 öre för hvarje mantal under $\frac{3}{4}$.

Då här icke kan vara fråga om annat än ägokartor, synas dessa bestämmelser vara mycket orimliga, om man ihågkommer, att hemman, oaktadt till mantalet lika, likväl till arealen ofta äro mycket olika stora, ej sällan i den grad att det ena är många gånger större än det andra. Emedan kartans storlek såväl som kostnaden för kartans åstadkommande äro beroende af ägornas storlek, men icke af mantalet, kan det väl svårligen finnas skäl uti att låta detta senare blifva bestämmande för beloppet af det stämplade papper hvarmed kartan bör förses, helst derigenom tillika inträffar, såsom ock nu är händelsen, att kartor öfver lägenheter och allmänningar m. fl. icke varda med stämpladt papper belagda, oaktadt de äro verkliga ägokartor. Ehuru således för dylika kartor arealen kunde tagas till rättesnöre uti ifrågavarande fall, skulle likväl, om så skedde, samma förhållande som nu komma att fortfara i det hänseendet, att kartor, som blifvit upprättade öfver rågångar, vägar och sjöar, eller för sådana ändamål som ägoutbyten och vattenaftappningar etc., blefvo fria från stämpladt papper. Det torde nemligen vara lika mycket skäl uti att karta, upprättad för ett ändamål som för ett annat, förses med stämpelpapper. — Oafsedt att, uppå anförda skäl, all billighet talar för en förändring, påkallas sådan äfven af andra skäl, emedan nu gällande bestämmelser tillåta så olika tolkning, att i många fall ingen med visshet vet huru han

bör förfara vid kartas beläggande med stämpladt papper. Oaktadt det mycket ofta händer, att karta endast aftecknar en del af ett hemmans ägor, såsom t. ex. endast inägor men icke utmark, eller ock inägor i förening med hagmark men icke med skog, eller ock blott hagmark eller skog, eller en del af sådana ägor, anse sig dock många landtmätare skyldige belägga karta med stämpladt papper motsvarande fulla beloppet i förhållande till mantalet, då åter andra, enär alltså hemmanets *alla* ägor icke blifvit kartlagda, minska stämpelpapperets belopp till hälften, eller i annat förhållande till det hela, hvilket senare förfarande är lika godtyckligt, som det förra är obilligt.

För undvikande af all ojemnhet och tvetydighet synes mig enda rätta sättet vara, att belägga upprättad karta med stämpladt papper i förhållande till den lösen, som för kartan utgår, och som alltid måste vara densamma påtecknad; och får jag derföre vördsamt föreslå ifrågavarande punkt i stämpelpappersförordningen till följande förändrade lydelse:

Kartor, som utgifvas från landmäteri-kontoren och af landtmätare, beläggas med stämpladt papper till belopp motsvarande en procent af den lösen, som för kartan utgår och som måste densamma åtecknas, hvarvid, om så erfordras, det bör iakttagas, att detta belopp jemkas till närmast liggande valör, hvarå stämpelpapper lyder. Är karta upprättad, uteslutande för kronans räkning, så att kronan för lösen ensam debiteras, belägges densamma icke med stämpladt papper.

Om remiss till Bevillnings-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1874.

Adolf Helander.